

λιον) Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὸνε δάγκασε ἕνας ἀνήλιαστος Τριφυλ. 2) Ἀγριόν τι χόρτον ἐδώδιμον Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Πβ. ἀνήλιακος, ἀνήλιος.

ἀνήλικος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνήλ'κοις βόρ. ιδιῶμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνήλικος.

Ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν, ὁ παῖς ἔτι ἢ ὁ μὴ φθάσας εἰς τὴν λεγομένην νόμιμον ἡλικίαν, ἥτοι τὸ 21 ἔτος, διὰ τὰ ἐνεργῆ αὐτεξουσίως: Παιδί ἀνήλικο. Κόρη ἀνήλικη κοιν. || Φρ. Τὸ βρῆκαν ἀνήλικο τὸ καημένο! (εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπου ἡλικιωμένου καὶ ἐξαπατηθέντος) πολλαχ. || Ἄσμ.

Εἶμαι μικρὸ τὸ μαῦρο, μικρὸ καὶ ἀνήλικο

καὶ ἀπὸ σεβδᾶ δὲν ξέρω τὸ κακοροζικο!

Ἡπ.

Ἐχω παιδάκια ἀνήλικα, δὲν ξέρουν πὸ ντουφέκι αὐτόθ. || Ποίημ.

Μὲ πέντε ἀνήλικα ὀρφανά, γυμὰ καὶ πεινασμένα,

ζητᾷ μὴ χήρα διακονιὰ 'ς τὰ ἔρημα τὰ ξένα

ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 19.

***ἀνηλικώμα** τό, ἀναλίκωμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνηλικώω.

1) Ἀνατροφή: Ἐχ' βάσανα πολλὰ τ' ἀναλίκωμα αὐτ'νοῦ τ' πιδιῶ. Συνών. ἀναθρεμμα 2, ἀναθρεμός, ἀναθροφή 1. 2) Ἐνηλικίωσις: Μὴ τ' ἀναλίκωμα τοῦν πιδιῶν τ'ς θ' ἀνασάν'ν καὶ αὐτεῖν' οἱ καημέν'! Μὴ τοῦ ἀναλίκου τοῦ πάντρου καὶ κίολα τοῦ κουρίτσι σ'.

***ἀνηλικώνω**, ἀναλικώνω Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,54 —Λεξ. Μπριγκ. ἀναλ'κώων Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἡλικία.

1) Μετβ. ἀνατρέφω τινὰ ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ἔνθ' ἀν.: Ἰγὼ ἔχου σκομπὸ ν' ἀναλ'κώσου τὰ πιδιά μ' καὶ νὰ φύγουν ἀπουδῶ Αἰτωλ. Ἀναλ'κώθ' καὶ τὴν καὶ τοῦ κουρ'τσάκι σ' καὶ κάθ' δ'λεῖς αὐτόθ. Πιδὶ ἀναλ'κουμένου αὐτόθ. || Ποίημ.

Τὸ ξέρει ὁ τσέλιγκας καλὰ πῶς εἶμαι σπιτιακός του

εἰ ἐγὼ τοὺς ἀναλίκωσα καὶ αὐτὸν καὶ τὸν Γεωργούλλα

ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναστένω 6. Καὶ ἀμτβ. φθάνω εἰς ἡλικίαν, γίνομαι ἐνήλικος Κρήτ.: Τὸ κοπέλλι ἀναλικώνει ἀπὸ λίγο σὲ λίγο. Συνών. μεγαλώνω.

2) Μεταφ. πτωχὸς ὢν ἀποκτιῶ περιουσίαν, προάγομαι οἰκονομικῶς Κρήτ.: Ὁ δεῖνα ἀναλίκωσε. Συνών. ἀναλαβαίνω 3, ἀναπλωρίζω Β 1, ἀναπείανω 11, πείανω (ἰδ. πείανω).

ἀνήλιος ἐπίθ. κοιν. ἀνήλ-λιος Κύπρ. ἀνήλιους βόρ. ιδιῶμ. ἀνηλιος Ρόδ. ἀνηλγιος Ρόδ. ἀνανήλιος Κύπρ. Οὐδ. ἀνήλ' Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνήλιος. Εἰς τὸ ἀνανήλιος διπλῇ σύνθεσις τοῦ στερετ. ἀ-. Περὶ τοῦ οὐδ. ἀνήλ' παρὰ τὸ ἀμάρτ. ἀνήλιν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἥλιον ἢ ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.): Δωμάτιο - σπῖτι - ὑπόγειο ἀνήλιο κοιν. Ὁσπίτ' ἀνήλ' Σάντ. || Ἄσμ.

Κάτω 'ς τὰ ρούσοια κλήματα τσ' εἰς τοὺς ἀνήλιους κάμπους ἔτσιε σπέρνει ὁ λυγερός μὲ τ' ὠραῖο του ζευγάρι

Χίος

Ἐλα νὰ πὰ' πηδήσωμε εἰς τοὺς ἀνήλιους τόπους

αὐτόθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνήλιος Χίος Ἀνελίας Ρόδ. Ἀνήλιο Χίος Ἀνήλιον Ἡπ. Μακεδ. Ἀνήλια Ἀνδρ. Ἡπ. Μακεδ. Ἀνήλιες Ἀνδρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.

Πβ. Αἰσχ. Προμ. 453 «ἀντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις».

β) Ὁ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον ἢ εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων Μακεδ. Τήν.: Ὁ δεῖνα τὰ πατεῖ ἀνήλια τὰ σταφύλια Τήν. || Παροιμ. φρ. Νὰ μὴ πιδ' μέν'ς φουτιὰ π' ἀνήλιου ξύλου (νὰ μὴ προσδοκᾷς καλὸν ἀπὸ ἀνθρώπου μοχθηρόν. ἀνήλιου ξύλου = τὸ μὴ ξηρανθὲν εἰς τὸν ἥλιον) Μακεδ. γ) Ὁ ἀβρός τὴν μορφὴν ὡς ἐσκιατραφημένος, ὠραῖος Ρόδ.: Ἄσμ.

Θωρῶ 'να νερὸ καὶ κάθονταν, ἀνηλιο παλληκάρι,

ἀνηλιο καὶ ἀμουστάκωτο κ' ἐπάνω 'ς τὴν ἀντρεία του.

2) Ὁ ταχέως φεύγων καὶ ἐξαφανιζόμενος (ἢ μεταφ. ἐκ τοῦ ταχέως ἐξαφανιζομένου ὁμωνύμου ἐρπετοῦ, περὶ οὗ ἰδ. κατωτ.) Κύπρ.: Ἐσηκώσαμεν τὸν γιόν μας πὸν τὸν πορνὸν νὰ τὸν πέψωμεν εἰς τὴν δουλ-λειάν, ἀμ-μὰ ποῦ 'ν' τον; ἐγίνην ἀνήλ-λιος! Ὡστε νὰ βκῶ νὰ τοῦ φωνάξω ἐγινεν ἀνανήλιος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεφταόρατος. 3) Οὐσ., εἶδος δηλητηριώδους ἐρπετοῦ κρυπτομένου πάντοτε ὑπὸ τὴν γῆν Κύπρ. Ρόδ. Χίος

Πβ. ἀνήλιακος, ἀνήλιαστος.

ἀνήμερα ἐπίρρ. ἰνήμερα Μακεδ. (Κοζ.) ἀνήμερα κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.) ἀνήμια βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ τοῦ οὐσ. ἡμέρα. Κατὰ τὸν ΚἈμαντ. ἐν Χιακ. Χρον. 2 (1914) 105 «πιθανῶς ἐκ τοῦ ἄλλῃ ἡμέρα».

1) Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, αὐθημερόν, συνήθως ἐορτῆς τινος κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.): Πήγαμε κ' ἤρθαμε ἀνήμερα. Ἀνήμερα τοῦ Χριστοῦ - τ' αἰ - Γεωργίου - τῶν Φώτων κττ. Ἀνήμερα τοῦ γάμου κοιν. Ἀνήμερα Χριστοῦγεννα - Λαμπρὴ κττ. Πελοπν. (Τριφυλ.) 2) Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, συνήθως ἐορτῆς τινος Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ. ἀ.: Ἀνήμερα τῆς Λαμπρᾶς Χίος || Παροιμ. φρ. Ἀνήμερα τοῦ παναῦτοῦ χωρκατῆς ἀλ-λαμένος (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως καλλωπιζομένου). 3) Τὴν προηγούμενην ἡμέραν, τὴν παραμονήν, συνήθως ἐορτῆς τινος Ἡπ. Κεφαλλ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀνήμερα τοῦ Χριστοῦ χιόνιζε Ἡπ. Ἀνήμια τ' Φουτῶν ἔχουμε τ' Σταν-ροῦ Αἰτωλ.

Πβ. ἀνιήμερα.

ἀνήμερος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνήμερους βόρ. ιδιῶμ. ἀνήμερε Τσακων. Οὐδ. ἀνήμερι Κρητ. (Κασιδ. Σητ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνήμερος. Περὶ τοῦ οὐδ. ἀνήμερι ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Ἀγριος, ἀτίθασος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Βόιδι - ζῆσο - μουλάρι ἀνήμερο. Παιδί ἀνήμερο. || Φρ. Θηρίο ἢ θερὸ ἀνήμερο (ἐπὶ ἀνθρώπου σκληροῦ καὶ ἀσπλάχνου) κοιν. Συνών. ἀμέρευστος 1, ἀμέρωτος 1, ἀντίθ. ἡμερος. β) Τὸ οὐδ. ἀνήμερι, τὸ μὴπῶ ἐξοικειωμένον πρὸς τι, ἀσυνήθιστον, ἐπὶ ἀροτῆρος βοῦς Κρητ. (Κασιδ. Σητ.): Ἀνήμερι 'ναὶ ἀκόμη τὸ βοῦν καὶ δὲ γαλοπάει 'ς τ' ἀλέτρι. Πβ. ἀγύμνι. 2) Σφοδρὸς ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 10: Ἀξαφνα δριμὸ σιφουνικὸ σηκώνεται ἀπάνω ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ χύνεται ἀνήμερο καὶ φοβερὸ μέσα 'ς τὸν κάμπο ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.

ἀνημπόρετος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Βωμ. 10 ἀνηδόρετος Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνημπόρετος.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατορθωθῇ, ἀκατόρθωτος Κρήτ.: Τὰ ἀνηδόρετα κάνω γὰ νὰ τὸ πετύχω, μὰ δὲ δορῶ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Θυσ. Ἀβραάμ στ. 92 (ÉLégrand

Biblioth. 1,229) «να κάμω τ' άνημπόρετα σήμερον μπορεμένα». Συνών. άδύνατος 3. 2) 'Ο μή έχων δύναμιν σωματικήν, άδύνατος ΚΠαλαμ. ένθ' άν.: 'Ανημπόρετος και όκνός.

άνημπορεύω Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αίν. Πρω. Δημητρ. άνηδορεύω Σύρ. (Έρμούπ.) άνημπουρεύου 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Σκυρ. άν'δουρεύου Μακεδ. Σάμ. Μέσ. άνημπορεύκομαι Κύπρ.

Έκ του έπιθ. άνήμπος. 'Η λ. και παρὰ Βλάχ.

1) Καταλαμβάνομαι υπό έλαφράς άδιαθεσίας, άδιαθετώ ένθ' άν.: 'Ανημπόρεψε λιγάκι κ' είναι 'ς τὸ κρεββάτι Χίος 'Αλλοί από 'κείνον ποῦ θ' άνημπορέψη! Καλάβρυτ. 'Αν'δούρενα τουτ' 'ς μέρις νιὰ ψ'χούλλα και γι' αυτό δέν ήρθα Αίτωλ. Είχαν άν'δουρέψ' τὰ πιδάκια κι δέν πήγαν 'ς τὸν σκουλιό αυτόθ. 'Ιβὼ άνημπόρισα κ' έν έφησα πιλάβιν (έκ παραμυθ.) Λιβύσσ. || 'Άσμ.

Τὴν κόρη π' άνημπόρεψε κρυφὸς καημὸς τὴν τρώει Λεξ. Δημητρ. Συνών. άδιαθετώ, άνημπορίζω 1.

2) Μέσ. καθίσταμαι σωματικῶς άνίκανος πρὸς έργασίαν ένεκα παθήσεώς τινος ή γήρατος Κύπρ.: 'Εγέραςα τὴν άνημπορεύτηκα, 'έν ήμπορῶ νὰ δουλέψω πκρόν.

άνημπορία ή, Εϋβ. (Όξύλιθ.) άνημποριά 'Ιων. (Κρήν.) Προπ. (Άρτάκ. Πάνορμ.) Σίφν. — ΚΠαλαμ. 'Ασάλ. ζωή² 69 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. άνηδοριά Θράκ. (Σαρεκκλ. Κρήτ. Πελοπν. (Οίν.) Τήν. άνημπουριά Θράκ. ('Αδριανούπ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) άνηδουριά Θράκ. (Αίν.) Κυδων. Λέσβ. Σάμ. άνουδοριά Νάξ. ('Απύρανθ.) άνημπορκά Κύπρ. άνημπόρια 'Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. Κέρκ. Πελοπν. ('Αράχ. 'Αρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Μάν. Οίν. Τρυφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Αίν. 'Ηπίτ. Μ. Έγκυκλ. Πρω. Δημητρ. άνηδόρια Κεφαλλ. άνημπούρια Μακεδ. άνημπόριο τό, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,67

Έκ του έπιθ. άνήμπος. Περί του άνημπόριο ιδ. ΓΧατζιδ. ένθ' άν.

1) Σωματική άδυναμία, ασθένεια ένθ' άν.: Μοῦ 'τυχε μιὰ άνημπόρια 'Αρκαδ. 'Ο Θεός νὰ μή δῇ δώση ανθρώπου τὴν άνηδοριά μου! Κρήτ. Μεγάλη άνηδοριά έχω σήμερο αυτόθ. Από τὴν άνημποριά τὰ γόνατά μου είναι κομμένα Λεξ. Δημητρ. Ξοδιάστηκα 'ς τὴν άνημπόρια μου Λεξ. Μ. Έγκυκλ. Κακὸ βάσανο ή άνημπόρια Καλάβρυτ. Τί άνημπόρια εἶν' αὐτὴ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω Ζαγόρ. 'Ανουδοριά και κακὸ νὰ σῶρθη! (άρὰ) 'Απύρανθ. Γνώρισα τὴς άνημποριάς τὰ κολασμένα βάσανα ΚΠαλαμ. ένθ' άν. Συνών. άδιαθεσία, άνημπορίασμός, άρρώστια. 2) 'Αδυναμία χρηματική, άχρηματία Κύπρ.: Θέλω νὰ χτίσω, άμ-μὰ ή άνημπορκά 'έν άφίν-νει με. Συνών. άδεκαρία, άναπαραδιά, άναργυρία, άνασπριά, άπενταρία, άψιλία.

άνημπορίζω Λεξ. Βλαστ. Πρω. (λ. άνημπορεύω) Δημητρ. άνημποριάζ-ζω Σύμ. άνουδοριάζω Νάξ. ('Απύρανθ.) Έκ του οὐς. άνημπορία.

1) Καταλαμβάνομαι από άδιαθεσίαν ένθ' άν.: 'Όσο πάει κι άνημποριάζει ό κακομοίρης Λεξ. Δημητρ. 'Ανημπόριασε ή 'γελάδα αυτόθ. Με τὸ παραμικρὸ άνουδοριάζει κι όλο 'ιατροί κι όλο έξοδα 'Απύρανθ. 'Ανουδοριασμένος ήτονε και 'ίνη γαλά, μὰ κρύωσε γαί ξανανουδόριασε δάλι αυτόθ. Συνών. άδιαθετώ, άνημπορεύω 1. 2) Καθίσταμαι άτροφικός, επί φυτῶν Λεξ. Δημητρ.: 'Ανημπόριασαν τὰ σπαρτά.

άνημπορίασμός ό, άμάρτ. άνουδοριασμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ του ρ. άνημπορίζω.

'Ασθένεια: Κακώτερον άνουδοριασμό δὲ δὸν εἶδα, εκό-δευγε νὰ πεθάνη. Συνών. ιδ. έν λ. άνημπορία 1.

***άνημπορόκακο** τό, άνουδορόκακο Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ των οὐς. άνημπορία και κακός, δι' ό ιδ. κακός.

Κακή ασθένεια: 'Ανουδορόκακο νὰ σῶρθη! (άρὰ).

άνήμπορος επίθ. κοιν. και Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) άνήμπουρους βόρ. ιδιόμ. άνήδωρος πολλαχ. άνήδουρους πολλαχ. βορ. ιδιόμ. άνέμπορος 'Ηπ. — Λεξ. Περίδ. άνούδωρος Νάξ. ('Απύρανθ.) άνήμπορε Τσακων.

Τὸ μεσν. επίθ. άνήμπος. Τὸ άνέμπος και παρὰ Σομ.

1) 'Ο σωματικῶς κακῶς έχων, άτονος, καχεκτικός, άδιάθετος κοιν. και Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Εἶμαι λιγάκι άνήμπορος σήμερα και δὲ βγαίνω έξω κοιν. Σάν άνούδωρος μοῦ φαίνεσαι! 'Απύρανθ. || Ποίημ.

Και μ' έκαναν άνήμπορο κι άδύνατο σάν τσίρο

και οὔτε τὰ ποδάρια μου δέν ήμπορῶ νὰ σύρω

ΓΣουρὴ 'Απαντ. 2,109. 2) 'Ο ένεκα γήρατος ή βλάβης σωματικῆς άνίκανος πρὸς έργασίαν κοιν. και Πόντ. (Χαλδ.): Γέρωσ κι άνήμπορος. Σακάτης κι άνήμπορος. Κουτσὸς κι άνήμπορος. Ποιὸς τὸν λογαριάζει τὸν άνήμπορο! κοιν. || Ποίημ.

'Εγὼ εἶμαι τὴς ζωῆς ό άνήμπορος ό μέγας

ΚΠαλαμ. 'Ασάλ. ζωή² 26. 3) 'Εν γένει, άνίκανος πολλαχ.: 'Ανήμπορο κορίτσι πολλαχ. 'Ανήμπορος νὰ κάνη κακὸ κάνενὸς Λεξ. Δημητρ.

άνήξερα επίρρ. Ζάκ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Έκ του έπιθ. άνήξερος. 'Η λ. και έν χειρογρ. του 1703.

Χωρίς νὰ γνωρίζη τίς τι, έν άγνοία ένθ' άν.: Καλά, κουμπάρε μου, μετὰ χαρῶς σου, του εἶπανε εκείνοι άνήξερα (έκ διηγ.) Ζάκ.

άνήξερος επίθ. άνήξευρος Πόντ. (Κερασ. Οίν.) άνήξερος κοιν. άνήξιρους βόρ. ιδιόμ. άνέξερος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) άνέφσερο 'Απουλ. 'νάφσερο 'Απουλ. (Καλημ.) άξευρος Ρόδ. άξιρους Μακεδ. (Καστορ.)

Έκ του μεσν. επίθ. άνήξευρος. Οί τύπ. άξευρος - άξερος έκ του ξεύρω - ξέρω παρὰ τὸ παλαιὸν ή ξεύρω.

1) 'Ο μή γνωρίζων τι, ό άγνοῶν, άδαής κοιν. και 'Απουλ. (Καλημ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Φρ. Κάνει τὸν άνήξερο (ύποκρίνεται τὸν άγνοοῦντα. Συνών. φρ. κάνει τὸν άκάτεχο) κοιν. || Παροιμ.

Τ' άσπρα κάνουν τὸν άκριβὸ φτηνό, τὸ γέρω παλληκάρι, κάνουν και τὸν άνήξερο νὰ ξέρη πᾶσα χάρι

(έπι τὴς παντοδυναμίας του χρήματος) ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 293,129. || 'Άσμ.

'Εχω παιδιὰ άνήξερα κι άμαθ' από ντουφέκι

'Ηπ. — Ποίημ.

Και των άνήξερων ή όργή τριγῦρο μου βογγοῦσε

ΚΠαλαμ. 'Ασάλ. ζωή² 113. Συνών. άκάτεχος 2, άμαθος 1, αντίθ. κατεχάρις. β) 'Ο μή έχων πείραν των του κόσμου, άπειρος σύνηθ. και Πόντ. (Χαλδ.): 'Ανήξερος του κόσμου σύνηθ. Εἶναι άνήξερος από τέτοια πράματα. 'Επαρχιωτοπούλλα άνήξερη σύνηθ. Εὔρανε με άνέξερον παιδὶν κ' εκόμπωσανε με Χαλδ. || 'Άσμ.

Σὺ εἶσαι μικρόν τὴς άνήξερον, άάπην 'έν ήξέρεις

Κύπρ. Συνών. άβγαλτος Β1γ, άμάθητος 2, άμαθος 1, άξέβγαλτος. 2) 'Ανύποπτος Μήλ.: 'Εκεῖ ποῦ πάαινα άνήξερος, θωρῶ εἶνα θεριό. Συνών. άνέννοιος 2, αντίθ. άνέμπιστος. Πβ. άνίδεος.

